

JUHTKIRI

Mäleta surma

Iga päev hukkub maailma pingekolletes mitte üksikuid, vaid kümneid ja mõnel päeval koguni sadu sõdureid.

Eesti sõjamehi on läbi aegade surnud maailma paljudes paikades ja erinevates mundrites sõdides.

Tapa väljaõppekeskuses pandi eile pidulikult kabeli seinale mälestustahvel välismissioonidel hukkunud Lääne-Viru garnisoni kaitseväelaste nimedega.

Mälestusplaadile on jäetud vaba ruumi. Tulevaste nimede tarvis. Nimede jaoks, mis nende kandjate lähedastele, sõpradele ei ole pelgalt nimed, vaid tähtis osa nende elust.

Nõnda on iga nime taga sel tahvlil tegelikult veel kümned nimed - elavate nimed, kellele kallis inimene lahkus elust ülekohtuselt vара.

Ja tahvlil seda tühja ruumi vaadates on kindlasti hirm igal kaitsevälase lähedasel. Hirm ja aukartus.

Kuid kas kaitsevälased, kes ise langetavad otsuse minna välismissioonile, pelgavad tühja pinda, mis on jäetud järgmistele nimedele?

Nende peades on see tühi ruum uute nimede jaoks olnud kogu aeg. Sellest ei räägita, aga mõte inimese surelikkusest külastab neid vaieldamatult tihedamini kui meid, tsiviilelanikke.

Ehk ongi tühi ruum hukkunute nimede all hea selleks, et ka meie tajuksime ja mõistaksime riski, mida nemad kodumaa nimel või riigi lepinguid täites enda kanda võtavad.

Selleks, et ka meie teadvustaksime endale - NATO liitumisega Eestile kohustusks pandud osalemine rahuoperatsioonides on eluohtlik.

Missioonid pole sõjamäng. Missioonile minek tähendab riski. Riski eluga, riski surmaga.

Selle võimaluse peab endale selgeks mõtlema iga sõjaväelane.

Memento mori, on tahvlil. Mäleta surma. Selleks, et hoida elu.

Ehk ongi tühi ruum hukkunute nimede all hea selleks, et ka meie tajuksime riski, mida nemad kodumaa nimel võtavad.